

Nemám ráda anonymitu

Řekla jste o sobě, že jste rozdělená mezi rolemi grafika a fotografa. Vedla vaše cesta od grafiky k fotografii, nebo naopak?

Mí rodiče jsou výtvarníci, takže jako první jsem určitě vnímala grafiku a výtvarné umění. Nejdříve jsem také vystudovala knižní grafiku na Vyšší odborné škole grafické a věnovala se ilustraci a úpravě tiskovin. Ale už na škole mě fotografie lákala, takže jsem občas něco vyfotila a zkusila podsunout do školních cvičení. Když jsem se dozvěděla o Institutu tvůrčí fotografie, začala jsem fotografovat cíleněji, promýšlet si soubory a témata a od té doby se pro mě grafika i fotka prolínají.

Jak se tyto dva úhly pohledu projevují ve vaší tvorbě?

Fotografii komponuji pod vlivem typografie a myšlených linií, kterými se řídím, když vytvářím grafický návrh. Tíhnu k výtvarně zajímavým prostředím, mám tendenci „uklízet“ rušivé předměty, odstraňovat nepodstatné, stejně jako v grafice nemám ráda prvky „navíc“, které postrádají souvislost s ostatními součástmi obrazu. Naproti tomu jako grafičku mě hodně ovlivňují fotografie, s nimiž pracuji. Podle jejich atmosféry vymýšlím i grafiku.

Již v souvislosti s cyklem City v cizím city byl zmiňován pocit intimity, který vaše fotografie evokují. Dá se říci, že je to dlouhodobý rys vaší tvorby, v IN-TY-MY-TĚ zesílený?

Pocit „intimity“ je mi blízký už proto, že jsem člověk, který se necítí dobře ve velké společnosti, raději mám posezení ve dvou, komornější rozhovor. Nemám ráda anonymitu, musím vědět, že člověk, kterého fotografuji, se mnou komunikuje a chce být fotografován. Nejspíš proto mé fotografie často evokují tyto pocity. Ale je to věc intuitivního směřování, ne cíl. Pocit blízkosti je přirozeně v IN-TY-MY-TĚ ještě silnější, zde je to věc skoro pudová.

V čem se IN-TY-MY-TA od vašich předchozích cyklů liší?

Myslím, že se IN-TY-MY-TA nijak zásadně neliší. Na první pohled je sice méně „barevná“, ale to proto, že když fotografojete převážně v domácím prostředí, barvy nevnímáte tolik jako v cizích podmínkách, o to víc, jsou-li ovlivněny kulturou jiných národností.

Bylo pro vás obtížné dát v tomto cyklu nahlédnout do svého soukromí, nebo vám to připadalo jako přirozené sdílení pocitů s okolím?

Barevně s „pět děčkem“

Barbora Kuklíková vlastní Canon EOS 5D a Canon EOS 30, využívá pevná ohniska 28 mm a 50 mm. V poslední době upřednostňuje digitál, protože většinou fotografuje barevně a s Canonem EOS 5D je velmi spokojena. Pro černobílou fotografii používá filmy Fomapan 200 Creative, které si vyvolává a zvětšuje sama.

Když fotografuji, nepřemýšlím, jestli budu fotografie někomu ukazovat. Je to zábava i určitá posedlost „obrázky“. Až když je cyklus hotový, rozhodnu se, zda ho někde vystavím. Jakmile je věc alespoň částečně uzavřená, dívám se na ni už s určitým odstupem, ne tak osobně. Proto mi (někdy) nevádí vystavit fotografie důvěrných okamžiků. Sama sebe fotografuji nerada, proto bych se asi nepustila jen do autoportrétů. V těchto fotografiích nejde o mě, ale o náš nonverbální rozhovor.

foto: Barbora Kuklíková, z cyklu IN-TY-MY-TA (3x)

fotostory

Základ kompozice mám vymyšlený, ale během fotografování je to mnohem akčnější, obzvláště s malým dítětem. Skoro nikdy totiž nedělá to, co jste si do záběru vymysleli. Takže ano, nápad bývá prvotní, ale výsledek je často úplně odlišný od vize. A stejně je to i s ostatními fotografovanými objekty. Kdybych jen naplňovala předem promyšlenou skicu, asi by mě to nebavilo.

Barbora Kuklíková

vystudovala Vyšší odbornou školu grafickou, je čerstvou absolventkou magisterského cyklu na Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě. Věnuje se volné fotografii na pomezí dokumentu a inscenované fotografie. Inspirací a základem projektů jsou většinou reálné příběhy přátel a zajímavých lidí z okolí, které pak volně dotváří, a hledá asociace a propojení reálného života s fikcí. Samostatně vystavuje od roku 2004, získala několik ocenění – 2. cenu MioPhotoAward 2006, 3. místo na CzechPressPhoto 2006 v kategorii Každodenní život, 1. cenu FRAME006 v kategorii Krása.

